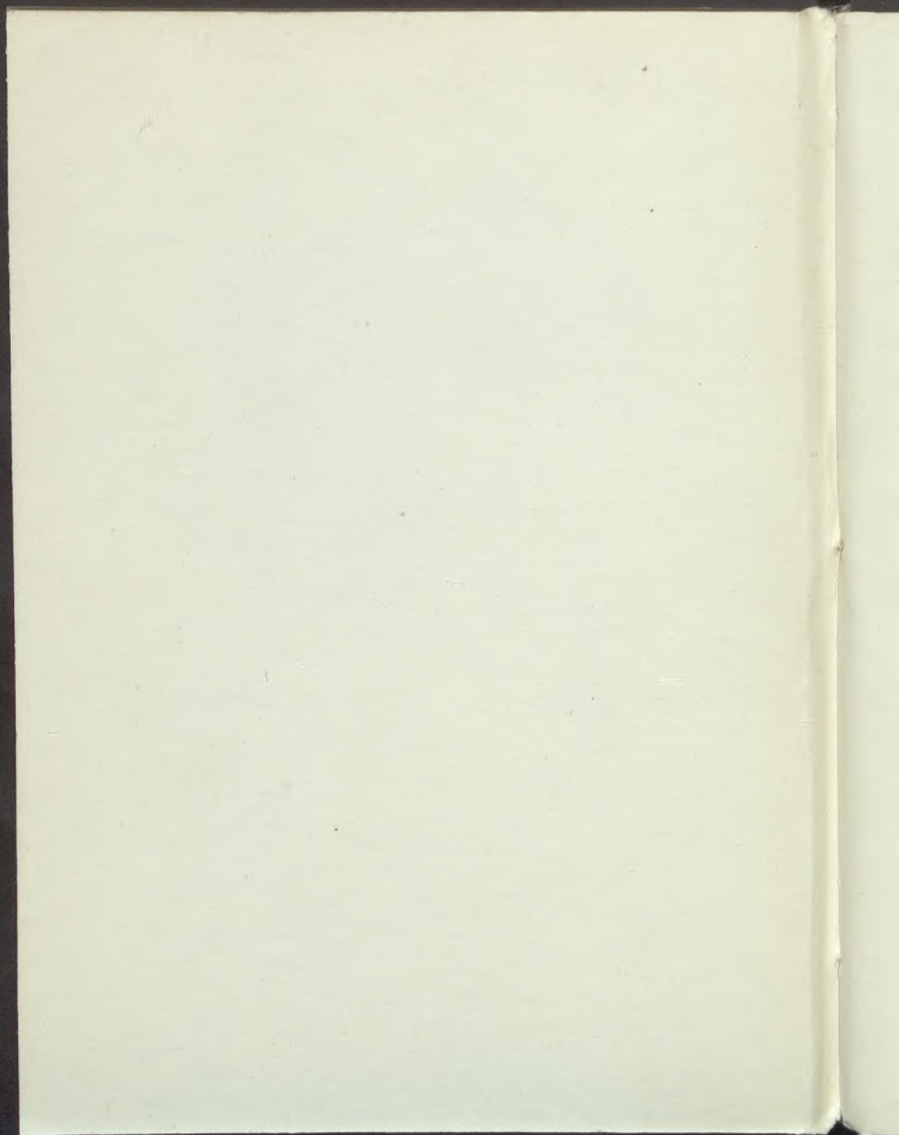
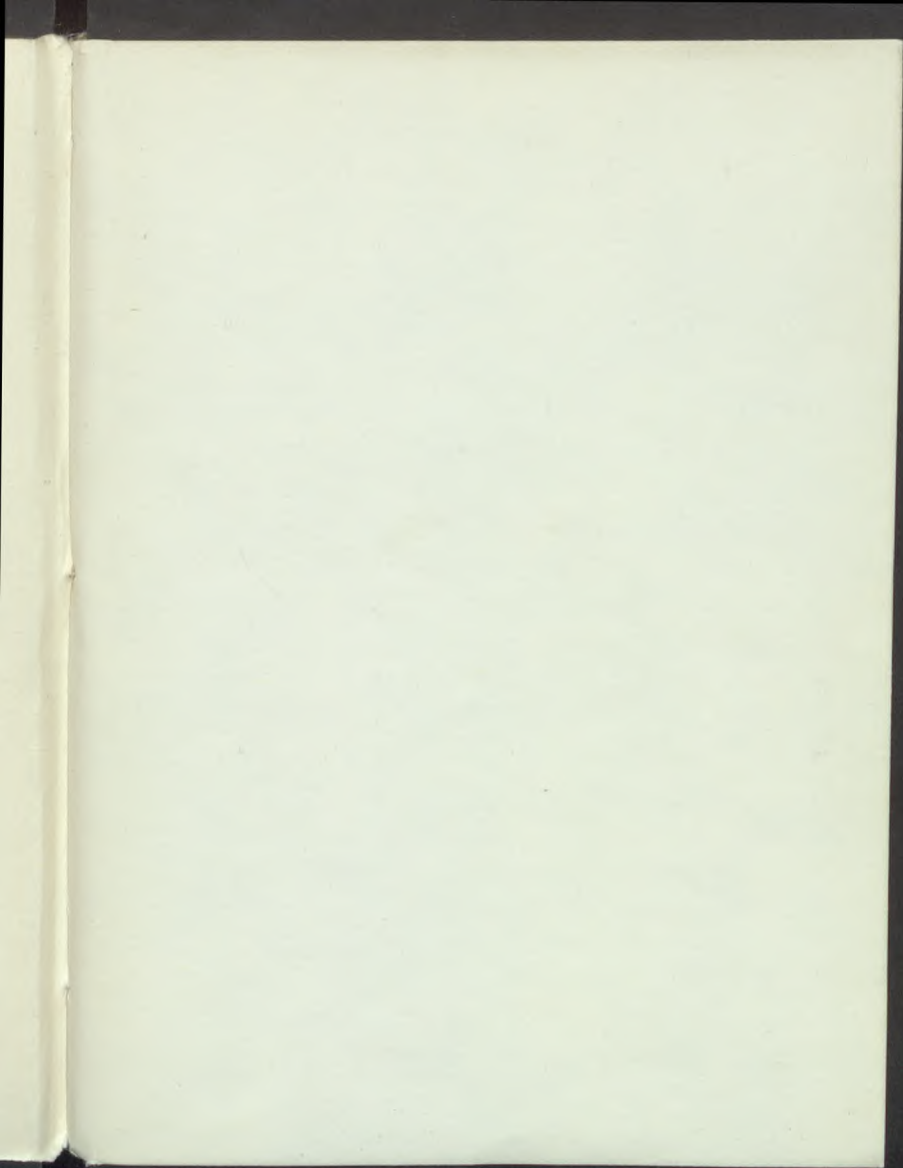

11.244

473

LIBRARY
RECEIVED

11244

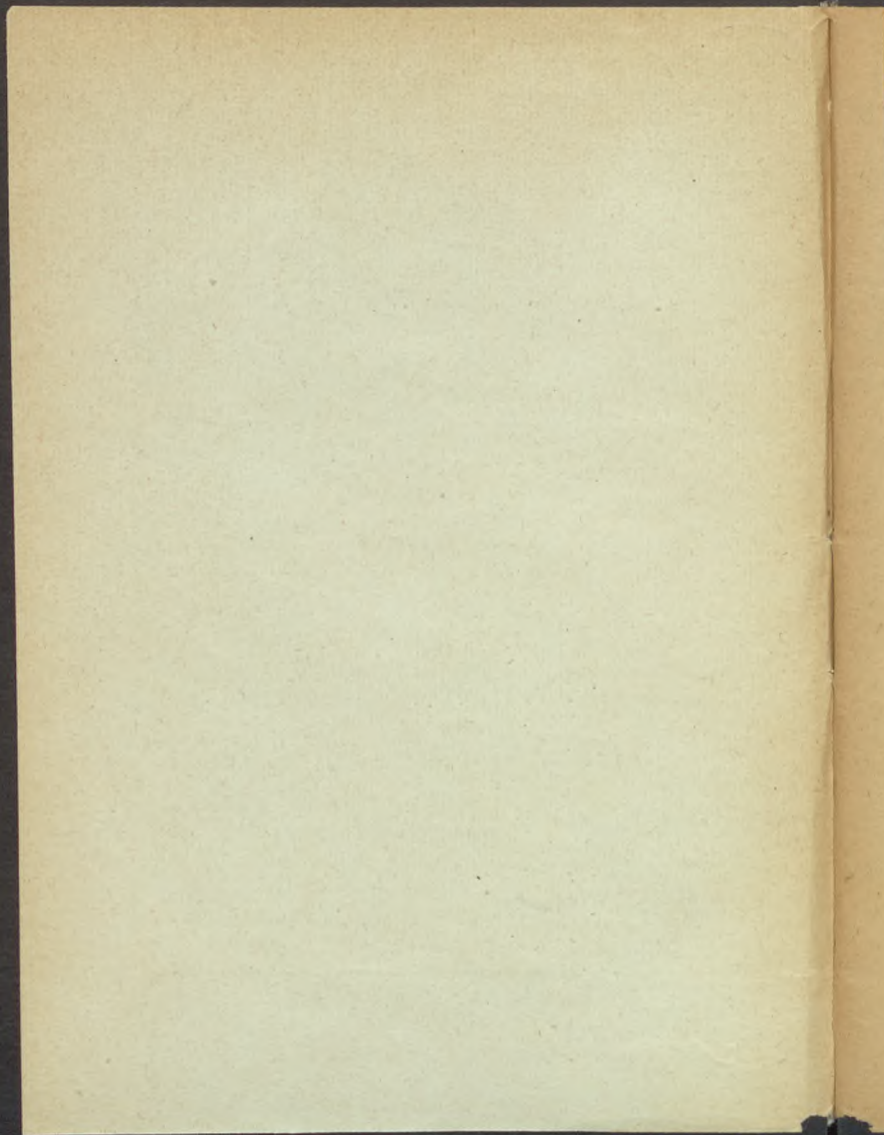
11. 244

GOSZTONYI
ÁDÁM

A TIGRIS KISZABADULT

bc

A TIGRIS KISZABADUL...

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

LITERARIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények, Budapest 1937.

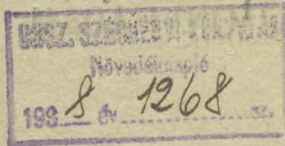
Minden jogot fenntartunk.

A fedelet Lengyel Lajos készítette.

Foto: Fox.

11.244/473

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Tel.: 124-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HUNGARIA NYOMDA R.-T. BUDAPEST. — Felelős: SCHMIDEK GÉZA.

Hetenkint két Világvárosi Regény jelenik meg!

I.

A revolvert a börtön lelkésze csempészte be a fogházba. Természetesen akarata és tudta ellenére.

A fegyver az autó alá volt rejtve, amely a lelkészt vitte. A börtön hatalmas vaskapuja kitérült és az autó berobogott az udvarra. Hátul állt meg, azon a keskeny részen, mely a nagy udvart összekötötte a hátsó kis udvarral.

A nagy udvaron szokták sétáltatni naponként kétszer a fegyenceket. Itt tartották néha a futballjátékokat is, amin azonban csak a jobb viseletű rabok vehettek részt. Az udvart nem díszítette egyetlen fa sem. Reménytelenül kopár volt, mint amilyenek a rideg börtönépület szürke falai. A déli oldalon levő sivár, magas fal tetején — várszerű lőrések mögött — fegyveres őrk sétáltak fel és alá. A fal sarkán torony emelkedett riadókészülékkel, vészesen süvöltő szirénával, gépfegyverrel és fényszóróval, amellyel éjjel is be lehetett világítani az egész udvart.

Jobboldalt az udvar négyszöge nem zárult le egészen, mert az épületnek ez a szárnya nem

éri egészen a hátsó falig. Ott volt az a keskeny rész, amelynek egyik oldalát csak a pusztai fal határolta és amely átvezetett a hátsó udvarba, ahol egy kisebb, magányos ház állott.

Ez a magányos épület volt a halottasház.

Itt helyezték el a halálra ítélteteket. Aki ide került, ritkán került ki újra élve. Mindössze tíz vasrácsos cella volt benne, de még sohasem volt egyszerre tele. A cellákból az út (kivéve, ha valamelyik elítélt nagyritkán kegyelmet kapott) egy kórházszerűen fehér terembe vezetett, amelyet zöld vasajtó választott el a celláktól. Tizenhárom lépés hosszúságú volt a folyosó, mely a zöld vasajtóban végződött. Jól tudta ezt minden rab, a halottasház mindegyik lakója, pedig még egyik sem számolta le a lépéseket. Amelyiknek mégis alkalma nyílt volna rá, akit végigvezettek ezen a rövid úton, az nem jött többé vissza, hogy elmondja. A zöld vasajtó mögött volt a villamos szék.

A halottasház alacsony épülete egészen a főépületig húzódott, amellyel egy hídszerűen épített folyosó kötötte össze. Ezt a hidat nevezték a Halál Hídjának...

A lelkész autója éppen a Halál Hidja alatt állt meg.

A lelkész, aki maga vezette az autóját, leállította a motort, kiugrott a kocsiból és megindult az udvaron keresztül a főépület felé. Javakorabeli, jól megtermett, kék szemű fiatal pap volt. Egy hete járt be, hogy a halottasház egyetlen lakóját — egy Jigger nevű gyilkost — előkészítsen

az utolsó útjára. Jigger barna volt, nem néger, hanem valami maláji keverék. Mintha a sárga és a fekete faj keveredésének köszönhetne volna születését. De lehet, hogy fehér vér is volt az ereiben, ami halványította ugyan a bőrét, de nem annyira, hogy a fajkeveredés színes nyomait eltüntette volna.

Jiggernek több gyilkosság száradt a lelkén, amiért már régebben a villanyösszékke kellett volna kerülnie. De nem került kézre, bandában volt, amely megvédte. Legutóbb azonban elfogták, mikor a saját számlájára dolgozott. Nőt ölt meg bosszúból, a szenvedély elragadta s elfelejtkezett a kellő óvatosságról. Így került végre ide, a belforti fegyház halottasházába.

Bizonyos volt, hogy a kormányzó nem fog neki kegyelmet adni. Két nap múlva lesz a kivégzés.

Az autó motorjának a zúgása behallatszott Jigger cellájába. A halálraítélt tudta, hogy a lelkész megérkezett és felcsillant a szeme. Mert azt is tudta, hogy a pap autója alatt — az alvázhoz kötözve egy revolver érkezett számára és ezzel a szabadulás lehetősége.

A lelkész nem a halottas házba ment, hanem a főépületbe, mert előbb az igazgatói irodába akart benézni. Jó szíve sugallatára a wardennel akart megbeszélni valami kedvezményt a szerencsétlen halálraítélt számára.

Mikor eltűnt a főépületben, egy rab jelent meg az udvaron. Kosarat vitt a kezében, mely tele volt lehántott borsóhéjjal. A szemetes kauna felé

ígyekezett vele, mely a kisudvar hátsó végében szerénykedett.

Mikor a rab a magányosan álló autóhoz ért, megbotlott és végigterült a földön. A kosár kiesett a kezéből és tartalma végigszóródott a földön. Az autó alá is került egy csomó borsóhéj...

A rab buzgón kezdte szedegetni, még az autó alá is bemászott, hogy ott se maradjon nyoma ügyetlenségének. Mire újra tiszta lett a föld a lelkész autója körül, nemcsak minden szem borsóhévely volt megint a kosárban, hanem a revolver is, amit a pap hozott be magával az autója alá kötözve.

A rab ekkor nyugodtan folytatta útját a szemetes kanna felé, ahová beöntötte a kosár egész tartalmát.

Tíz perc múlva jött egy másik rab és elvitte a szemetes kannát, hogy kiürítse. A revolver vándorolt tovább, a második kézből a harmadik kézbe, onnan a negyedikbe, az ötödikbe, míg végre a hatodik kézből — mikor a pap látogatása véget ért és vacsorát jelzett a csengő — az ételbe rejtve eljutott a halálraítélthez.

Jigger bedugta a revolvert az ingébe, a drófi mellé, amit társai tegnap csempészték be hozzá s amit mostanáig sikerült elrejtenie. Nem kellett többé félnie attól, hogy a villamosszékből fogják „elégetni“. Ha csak arról van szó, hogy a villamosszéket kell kijátszani, akár a revolver, akár a drót segítségével könnyen kiolthatta volna a saját életét. De ő nem ezt akarta, meg akart szabadulni egészen. És most, hogy itt volt az al-

kalom a menekülésre, nemcsak a feleszlanó élet lehetősége izgatta, hanem az, hogy megcáfolhatja a Jóslatot. A Jóslat, amelyet még kamaszkorában hallott, kísértte egész életén át, betolakodott az álmaiba, míg végre most elérkezett a beteljesüléshez. Még kamasz legény volt, mikor New-Yorkban a West Sideon csatangolva a szeretőjével (korán kezdte a lányokkal való barátkozást) betért egy indián jósnőhöz, akinek helyisége előtt tarka tábla hirdette, hogy meg tudja mondani a jelent, a múltat, a jövőt és sok minden egyebet. Jigger főleg csak a lány kedvéért ment be, de aztán ő is odanyújtotta a kezét az indián asszonynak, hogy az jósoljon belőle. A jósnő először vonakodott, de aztán mégis megmondta, hogy vigyázzon, mert nem ágyban fog meghalni és nem betegség fogja megölni.

— Hanem mi? — kérdezte Jigger.

A jósnő hallgatott egy pillanatig, aztán komoran mondta:

— A villanyáram...

Hát nem, mégse. Közel került a villamosszékhez, de mégse fogják villanyárammal elégetni. A jóslat hazudott. Meg fog menekülni...!

Kínézett a vasrácscon. Külön őt vigyázott rá. Az őt a cellája előtt ült.

Jigger nem habozott tovább. Rég készült rá, rég kigondolta a tervet, kiszámított minden mozgulatot.

Cigarettázni szabad volt. Volt dohányja és papírja. Sodort egy cigarettát, a szájába vette, aztán odaszólt az őrhöz:

— Hé! Kaphatnék kis tüzet?

— Hogyne — mondta az őr.

Meggyújtott egy szál gyufát, aztán a lángot — óvatosan a két tenyerével védve — benyújtotta a rácsok között.

Jigger, aki eddig elfordulva állt és egyik kezében már előkészítve tartotta a drótot, a rács-hoz lépett és lehajolt a láng fölé, mintha rá akarna gyújtani. Az őr is lehajtotta a fejét, a lángot nézte és hirtelenében nem is tudta, hogy mi történik vele, mikor Jigger másik keze megrendült a dróttal. Az őr csak azt érezte, hogy valami a feje fölött repül, a nyakára hurkolódik és rettentő erővel a vasrács-hoz rántja.

Jigger szörnyű erővel rántott egyet a dróton, úgy, hogy már majdnem ez a rántás megfojtotta, elkábította az ört. Jigger ugyanekkor a szabadon maradt öklével hatalmas csapást mért a vasrács-hoz szorult arera.

Az őr szeme lecsukódott és a teste hangtalanul roskadozni kezdett a rács mellett, olyan nehéz lett, hogy Jigger már a nyakát szorító dróttal is alig bírta tartani.

Mikor Jigger végre eleresztette a drótot, az őr teste élettelenül csúszott le a rács mellett a földre; halott volt...

Jigger nem rettent meg. Ismerte a saját erejét és tudta, hogy mit csinál. Nem először látott halottat, embert, akit ő ölt meg. A drótot azért használta, előre kiszámított terv szerint, mert a revolverrel zajt csinált volna. Esetleg meghallja a többi őr és akkor vége mindennek...

Most kinyúlt a rácson az élettelen test felé, felhúzta a dróttal és motozni kezdett a zsebeiben.

Végre megtalálta az egyik zsebben, amit keresett. A cella kulcsa volt.

Kivette a mozdulatlan ör zsebéből és megpróbálta kinyitni a cellát. Ez azonban nem ment könnyen. A cella zárában belülről nem volt kulcslyuk s csak kívülről lehetett beilleszteni a kulcsot. Jigger kinyúlt a rácson s begörbített karral próbálta beilleszteni és megfordítani a kulcsot. Az izzadság csurgott róla, de végre sikerült. A zár csattant és a cella ajtaja kinyílt... Jigger most bevonszolta az ör holttestét a cellába és elkezdte lehúzni róla a ruhát. Levette róla a sapkát, a kabátot, lerángatta a nadrágot és mind felvette magára. A saját ruháját pedig úgy, ahogy ráhúzta az örré. Aztán megfogta az egész testet, rádobta a priccsre és betakarta...

Mégegyszer visszanézett a cellára, ahol eddig a halált várta, aztán a nála levő kulccsal kívülről gondosan bezárta az ajtaját. Nem mintha attól kellett volna félni, hogy a halott ör felkel a priccsen és megpróbál elszökni. Csak éppen azért csinálta ezt, mert érezte magán az ör egyenruháját, érezte, hogy ezt így kell csinálni, próbálta játszani a szerepét.

Meg aztán mit is csinálhatott volna egyebet? A megölt ör zsebében az ő cellája kulcsain kívül nem talált egyebet. Nem volt ennél az őrnél sem fegyver, sem egyéb kulcs. A halottas ház ajtaja pedig zárva volt...

Jigger most egyedül volt a folyosón, mint az

előbb az űr. Elfoglalta hát az űr helyét, leült a székre és várt.

Egy félóra mult el szorongó csendben. Végre csörrent a kulcs, csattant a zár és csikordult a halottas ház ajtaja. Új űr jött, hogy felváltsa a másikat.

Jigger mozdulatlanul ült a széken, mellére hanyatlott fejjel, mintha bóbiskolna.

— Ahá, elaludtunk... — mondta az új űr.

De hirtelen a torkára fagyott a szó. Jigger fel-emelte a fejét s ezzel együtt a kezét is, amelyben a revolver volt.

— Csendesen! — figyelmeztette Jigger — és csukja be azt az ajtót, ha jót akar...

Az űr reszketve állt egy szemvillanásig, mint aki nem tudja, hogy mit csináljon. Aztán megfordult tétova mozdulattal, amelyről nem lehetett tudni, hogy be akarja-e csukni az ajtót, vagy kinyitni, hogy elszaladjon?

De egyiket sem tehetette, semmire sem volt ideje, mert ahogy megfordult, Jigger lesújtott a fejére a revolver-aggyal.

Az űr teste imbolyogni kezdett. Mielőtt azonban a földre roskadt volna, Jigger elkapta félkézzel. A másik kezével becsukta az ajtót, nehogy valaki közben benyisson és meglepje munka közben.

Ügylátszott, hogy ez az űr is meghalt. Lehet, hogy csak elkábult, hogy még élt, de Jigger nem törődött most azzal, hogy megvizsgálja. Ráültette a testet a székre, amelyen az előbb ő ült. Az űr lábai előre csúsztak, feje a mellére csün-

gött, a homályos folyosón azt is lehetett hinni, hogy elaludt a székén...

A maláji nem törődött vele, hanem az ajtóhoz ment, kinyitotta és kilépett a halottas házból.

Egy másik, szélesebb folyosóra került, amelynek végében keskeny lépcső állt. Sejtette, hogy a lépcső felvezet az emeletre, ahol a Halál Hídja köti össze a halottas házat a főépülettel.

Nem volt más út a számára, hát elindult felfelé a lépcsőn. Az emeleten egy vasajtó állta az útját. Lenyomta a kilincset; zárva volt.

Kopogott az ajtón, mire lassan kinyílt.

Egy őr állt mögötte.

Jigger nem hagyott időt az őrnek, hogy felismerje a helyzetet. Tudta, hogy az egyenruha meglepetésszerűen az őrt egy pillanatra, de aztán az arcára fog nézni s észreveszi, hogy Jigger csak bitorolja az egyenruhát...

Így is történt. Mikor azonban az őr ezt észrevette, egyúttal azt is érezte, hogy egy revolver csöve nyomódik a gyomrához.

— Csendesen! — mondta halkán, de fenyegetően, amit a kiméletlen, halálos elszántság tett kegyetlenné, — maradjon csendben, ha jót akar... Együtt fogunk kimenni! Azon az ajtón, amit az őrkök használnak. Ha valaki kérdez valamit, azt feleli neki, hogy a warden utasítására megyünk ki. Érti? És úgy mondja ezt, hogy elhiggyék. Mert ha valaki kételkednék és feltartóztatnak, az nem csak az én halálomat jelenti, hanem a maga temetését is.

Még jobban odaszorította a revolvert az őr ol-

dalához, mintha be akarná fújni az oldalbordái közé.

— Sejtheti, hogy rögtön lelövöm az első gyanus mozdulatra! Akkor se végezhetnek ki más-ként, mint ahogy most akarnak. Na kivezet?

— Gyerünk — mondta az őr rekedten.

És megindult előre.

Ekkor már kilenc óra után volt, a hivatalos lefekvés ideje elmúlt és a folyosók gyéren voltak világítva.

Gyöngfényű villanykörte pislogtak alá a plafonról.

Jigger az őr mellett ment, kissé hátramaradva, mintha elbujt volna mögötte. Keze a kabátzsebében volt, ahol a revolvert fogta, hogy bármelyik pillanatban elsüthesse — akár a kabátzseben keresztül is.

Most egy másik őr közeledett feléjük. Éppen szembe jött s megállt előttük.

— Ki maradt az ajtónál? — kérdezte.

— Senki — felelte az őr, aki Jiggerrel ment, — de azért rendben van... A warden parancsára megyünk ki... el kell szállítani valamit a számára...

A másik őr Jiggerre pillantott. De nem láthatta az arcát, mert a maláji úgy fordult el a fénytől, hogy az arca sötétben maradt.

Az első őr érezte, hogy Jigger türelmetlenül oldalba böki a revolverrel.

— Sietnünk kell — mondta, — a warden azt parancsolta, hogy mielőbb térjünk vissza...

Tovább mentek. Jigger érezte, hogy a másik

Őr utánuk néz s szeretett volna hátrafordulni, hogy meggyőződjék erről. De tudta, hogy nem fordulhat hátra, mert ezzel rögtön elárulná magát s elrontana mindent. Ekkor hallotta a másik őrlépteit. Először úgy tűnt fel, hogy követi őket, de aztán egyre gyöngültek a léptek, amiből rájött, hogy a másik ellenkező irányban távozott...

Egy ajtóhoz értek. Az őrlényitotta és belépett. Jigger utána.

Egy fényesen világított fehérfalú teremben találta magát. A börtön konyhájában. Fehérkötényes személyzet dolgozott itt-ott. Az edényeket mosogatták, a másnapi reggelit készítették elő.

Mikor a világosság megcsapta Jigger szemét, első gondolata az volt, hogy az őrl elárulta. Azért vezette ide, hogy itt törbecsalhassa. Legjobb lenne rögtön löni. A keze megszorította a zsebében a revolvért...

Az őrl, mintha csak megérezte volna, halkan, a szája széléről súgta Jigger felé.

— Nincs baj... Ez a legrövidebb út, a konyhán át. Ne féljen, nem csapom be. Semmi kedvem sincs agyonlővelni magam. Innen kijuthat a vasúthoz és...

— Gyerünk — morogta Jigger, — akármerre, de maga is jön velem. Ez a fontos...

A konyhában levő személyzet ügyet sem vetett rájuk. Nem volt abban semmi szokatlan, hogy két egyenruhás őrl végigmegy a konyhán.

A konyha után egy folyosó következett, aztán egy másik ajtó. Egy kis udvarra értek, melyet

Jigger sose látott azelőtt. Úglátszik, itt csak a személyzet járt, a rabok soha. Keresztülmentek a kis udvaron egy nehéz ajtóhoz, mely be volt ugyan zárva, de az őr ki tudta nyitni.

Friss levegő csapta meg Jigger arcát.

A szabadban voltak, a börtönön kívül...

2.

— Gyerünk — parancsolta Jigger az őrnek,
— gyerünk tovább...

Az őr habozott, mire Jigger oldalbabökte a mindig készen tartott revolverrel, figyelmeztetésül, hogy nem tréfál.

Az őr megindult előre.

Jigger szótlánul haladt mellette, de egy lépéssel hátrább, hogy rögtön használhassa a fegyverét, ha az őr hirtelen valami ostoba vagy kétségbeesett cselekedetre szánná magát.

Az ég felhős volt, se csillagok nem borították, se a hold nem világított.

Jigger a szemét megerőltetve nézett a sötétbe. Valami alakatlan feketeséget látott oldalt, amiről csak alig tudta kivenni, hogy néhány fa és cserje alkot valami bozótfélét.

— Merre van a vasút, amit említett? — kérdezte az őrtől.

— Épp arrafelé megyünk — felelte az őr —, egyenesen ebben az irányban fekszik. Körülbelül tíz perc járásra van az állomás...

Megállt és sebesen, szinte könnyörögve mondta:

— Nézze, oda eltalál már egyedül is. Ne kívánja tőlem, hogy odáig menjek, többet igazán nem kockáztathatok. Ezt is csak azért tettem, mert feleségem és gyermekeim van, miattuk akarok még élni! Van nálam egy kis pénz, ha fel akar ülni a vonatra, válthat jegyet... Nem-sokára jön egy...

Jigger, aki eddig szótlanul hallgatta, most föl-emelte a revolverét és a sötét bozót felé mutatott vele.

— Menjen oda!

Az őr megsejtette, hogy Jiggernek mi a szándéka. Ösztönszerűen megrettent, mint ahogy az állat is megérzi a halált, mikor a vágóhídra viszik.

— Ne, ne... — nyögte —, legyen esze... hiszen jó voltam magához... láthatja, hogy mindent megtettem, amit kért tőlem...

Nem folytathatta, mert valami kemény tárgy repült óriási erővel a fejének. Jigger sujtotta fejbe a revolvere agyával.

A szerencsétlen őr tompa nyögéssel összeroskadt.

Jigger lehajolt hozzá és kivette a zsebéből a tárcát.

— Úgyis nekem akartad adni, pajtás, nem igaz? — morogta.

Az őr nem felelt. A szeme le volt hunyva, mintha halott volna. De lehet, hogy nem halt meg, csak öntudatlan volt. Annyi azonban bizonyosnak látszott, hogy egyhamar nem tér magához.

— Van néhány óra előnyöm — gondolta magában Jigger és elindult a fák felé.

Azért ment arra, mert tudta, hogy a kis erdőség mögött vezet egy út. És ezen az úton van egy automobil. Az autó ott áll járó motorral, hogy minden pillanatban elindulhasson. Ez az autó őt várja. Így jelezték a társai, akik a revolvert és a drótot csempészték be hozzá a fegyházba. A társai a csikágói banda tagjai voltak és a főnök utasítására igyekeztek őt kiszabadítani.

Remélte, hogy ott várja az autó, ahogy a titkos üzenetek útján megbeszélték, de arra is el volt készülve, hogy nem találja ott a kocsit. Most már ez sem lett volna baj. Pár percnyi járásra volt a vasút. Gyakran megtörtént, hogy a vonatra felszállt a fegyház valamelyik őre. Semmi esetre sem keltene feltűnést az egyenruhában...

Már ott volt a kis erdőnél. Megkerülte és megtalálta az utat, de az autót nem látta. Fölment egy magaslatra, ahonnan végig lehetett látni az úton és most meglátott egy autót. Fél kilométerrel távolabb várakozott.

De mielőtt megindult volna az autó felé, velőrázó, sivító szirénahang búgott bele a levegőbe.

A fegyházban észrevették a szökést! A sziréna vadul búgott és az őrtorony reflektora vakító fénysávot hasított a levegőbe.

Az autó, mely eddig nyugodtan várakozott az úton, most hirtelen megindult és sebes rohanással száguldott tova. Pár pillanat alatt elnyelte a messzeség.

— A nyomorultak — morogta magában Jigger —, megfutottak s itthagytak!... Na, csak kerüljek el Csikágóba a főnökhöz!

Mert még mindig számított rá, hogy megmenekül. Hiszen ott volt a vonat. Ekkor jutott az eszébe, hogy most már semmi hasznát sem veszi az egyenruhának. Sőt, csak ártalmára van, mert valószínűleg a fogházigazgatóság mindegyé leadja az értesítést, tehát a vonatra is, hogy milyen egyenruhában szökött meg.

Megfordult és szaladt abban az irányban, amelyben a vasutat sejtette. Megtalálta a síneket és a sínek mentén futott tovább.

Szaladás közben egy bódét pillantott meg a sínek mellett. A munkások bódéja volt, ahol a szerszámaikat tartották.

— Itt biztos lesz valami ruha — gondolta magában.

Odafutott, egy rántással kinyitotta a könnyű lakatot, beugrott a bódéba és a sietve meggyújtott gyufa fényénél körülnézett.

A deszkafalon durva kampósszögek pótolták a fogast s ezeken a szögeken lógott néhány piszkos munkaruha.

Jigger pillanatok alatt lehányta magáról az egyenruhát és belebújt egy gyűrött munkasruhába.

Aztán visszacsukta a bódé ajtaját és rohant tovább.

— A munkások csak holnap reggel fedezik fel, hogy egy ruha eltűnt s addig én már messze leszek...

A távolban felvillant a közelgő gőzös nagy tűzszepe s egyre nagyobbá növe közeledett.

Jigger már az állomás közelében volt, de nem ment be az állomásra, hanem kint várta a vonatot. A vonat végét akarta elesipni.

A vonat lelassított, az utolsó teherkocsik éppen Jiggers előtt álltak meg.

Odalopódkodott az utolsó kocsihoz, körülnézett s mikor meggyőződött róla, hogy nincs körülötte senki és nem láthatják az esti sötétségben, bemászott a koci alá.

A tengelyen helyezkedett el félig ülve, félig fekve, miközben jól belekapaszkodott a teherkocsi alját képező vasvázba, hogy le ne essék.

Arra számított, hogy ha a börtönből le is adták a köröző táviratot a vonatoknak, nem valószínű, hogy a tehervonattal törődnek. Különben is még nem tudják, hogy ruhát cserélt, azt hiszik, hogy még mindig az őर egyenruhájában van és ennek alapján kutatnak utána. Legfeljebb reggel felé akadnak majd rá a ruhacsere nyomaira a munkások kabínjában. De reggelre ő már messze lesz. Valószínűleg egy másik államban, Ohio-ban, ahol lélegzethez jut. Kipihenheti magát, a nála levő pénzen ennivalót vehet, ruhát vásárolhat és felülhet a Csikágóba robogó autobusra.

Lám, hát mégis megmenekül!

— Mégse mondott igazat a jósnő — gondolta magában elégtétellel, mikor a vonat belejött a sebes futásba s hallotta a kerekek kattogását a füle mellett — mégse fognak villanyárammal

elégetni... Inkább agyonlövöm magam, de nem ülök be a villamosszékekbe...

— Nem kell, nem kell... — kattogták a kerekek egész éjjel.

Hajnal felé keresztülhaladtak az ohiói állami vonalon. Jigger elszenderült a kocsi alatt a tengelyen. Úgy aludt a kocsi vasvázába kapaszkodva, mint a denevér.

Arra riadt fel, hogy a kocsi nagyot zökkent. Aztán újra és újra csattantak a kerekek. A vonat váltókon haladt át, ami azt jelentette, hogy nagyobbyszerű állomáshoz közelednek. Házak tűntek fel a vasútvonal mentén. A vonat lassított, majd a szemafor jelzésére teljesen megállt, várva, hogy egy másik vonat áthaladjon előtte.

Jigger leugrott. Lemászott a sínekről, mielőtt valaki észrevette volna, kiment az útra és alacsony, külvárosi házak között találta magát.

Elindult taláломra az egyik irányban.

Megállapította, hogy yalamerre Cleveland felé jár a város szélén. Irtózatosan éhes volt. Be ment egy közeli étkezőhelyre.

A löncs roomban italt is szolgáltak fel. Jigger evett és ivott.

Nem a bárhoz állt, hanem egy asztalhoz ült, ahol kiszolgálást is kapott. Egy lány szolgált ki, akit Ellynak hívtak. Legalább is ezen a néven szólongatták egyes befentes vendégek és a kövér, nagytermetű kocsmáros, aki minduntalan rászólt:

— Elly... ide is kiszolgálást... mozogjon egy kicsit...

Jigger, amíg mohón falta az ételt, észre sem vette a lányt. A halottasházból való szabadulás minden izgalma éhségként tört fel benne. De amint azt lecsillapította, hatalmába kerítette a másik állati ösztön: a nő után való vágy.

Észrevette Ellyt. A lány szőke volt, gyermektég, édes arccal. Keslemes formái voltak, fiatal testén azonban látszott, hogy hajlamos a lágy, asszonyos elgömbölyvődésre. Ringott a teste járás közben, kíváncsú idomai kirajzolódtak a könnyű, olcsó ruha alatt...

Nem volt ügyetlen, de valahogy féltékeny lát-szott. És a nagytermetű kocsmáros kiabálása még jobban megriasztotta. Zavarában még lassúbb lett a munkája.

— Ne ábrándozzék Elly! — szólt rá a kocsmáros — hagyja ezt estére, amikor végez a munkájával...

— Igen, este... estére... — gondolta magában Jiggers. Vad vágy fogta el, ahogy a leány idomait nézte. Legszívesebben felkapta volna, hogy elvigye innen, elhurcolja valahová, ahol a magáévá teheti. De türtőztette magát. Nem szólt a lányhoz, nehogy fellobbant vágyában elárulja szándékát és gyanússá váljék. Majd este, ha a lány elmegy innen, megvárja kint és akár ellenkezik, akár nem, övé lesz...

Felállt, fizetett, rá se nézett a lányra. Kint azonban vizsgálni kezdte a terepet.

Az étkezde magányosan állt, utána hosszabb darabon megint üres telkek következtek. Az út valószínűleg elég néptelen este és az elhagyatott

telkek vad bokrai is fedezékül szolgálhatnak. A lány ugyan valószínűleg sikítani próbál majd, de el lehet némítani. És azt tehet vele, amit akar...

3.

Déltájban egy fiatalember lépett be az étkezőbe. Leült az egyik asztal mellé s várt. Nézte egy ideig, hogy szolgálja ki Elly a vendégeket, aztán odaszólt hozzája:

— Hallo Elly! Talán ide is nézne egy kicsit...

A lány odasietett és csodálkozva nézett a vendégre. A fiatalembernek hullámosan hátrafésült fekete haja volt, nyílt, barna szeme és halvány arca. Mindez így együtt egész csinos volt, de teljesen idegennek tűnt fel Elly előtt. Biztos volt benne, hogy sose látta ezt az arcot azelőtt.

— Honnan tetszik ismerni? — kérdezte a vendégtől.

— Innen — felelte a fiatalember mókásan —, hát nem emlékszik rám, öt évvel ezelőtt is voltam itt.

— Öt évvel ezelőtt még nem dolgoztam itt — felelte a lány komolyan. — Kérem honnan tudja a nevemet?

— Hát hallom, hogy mások is mondják — felelte mosolyogva a fiatalember.

— Én pedig csak azoknak engedem meg, hogy a keresztnevemen szólítsanak, akiket már ismerek — duzzogott a lány.

A fiatalember azonban nem vette komolyan.

— Ezen könnyű segíteni. Jack vagyok. Jack Walton a nevem. Szólítson maga is Jacknek s akkor kvittek vagyunk...

— Majd máskor — felelte Elly — majd ha többször lesz szerencsém. Egyébként mi tetszik? Ebédelni óhajt?

— Hozzon egy adag marhapörköltet. De nagyot ám, mert éhes vagyok...

Valóban, ez látszott is rajta, ahogy nekilátott az ételnek. Nemsokára üres volt a tányérja. A kenyérrel is kitörölgette s mikor egészen készen volt vele, odaintette a lányt.

— Mondja kedves — kérdezte a lánytól — mit szokott a gazdája csinálni azokkal, akik nem tudnak fizetni?

— Miért? Nem tudja kifizetni? — kérdezte Elly s a pillantásában szánakozás volt, ahogy a fiúra nézett.

Jack azonban látszólag nem vette tragikusan a dolgot

— Sajnos, csakugyan az a helyzet, hogy nem tudom kifizetni. Nem mondom, hogy otthonfelejtettem az erszényemet, mert magának nem akarok hazudni. Az igazság az, hogy még ha lenne is otthon erszényem, akkor sem érnék sokat vele, mert Csikágóban lakom, innen 500 mérföldre s gyalog igyekszem odafelé...

— Sajnálom... — rebegette a lány.

— Ne sajnáljon — felelte a fiú — nincs azon semmi. Majd ledolgozom az árát és kész. A főnöke majd nekiállít a konyhában az edények-

nek, hogy mosogassam el. Nem először történik meg velem.

— Félek, hogy most nem fogja ilyen könnyen megúszni... — mondta habozva a lány.

— Miért? Itt más a szokás talán?

— Más. A főnök bosszúálló, kegyetlen ember. Ő nem dolgoztatja le az ételt, hanem „elégtételt” vesz érte a nemfizető vendégen úgy, hogy rettetesen elveri...

Jack a pult felé nézett s ahogy meglátta a tagbaszakadt, bikaerősnek látszó vendéglőst, elsavanyodott a szája. Az arcáról eltűnt a mosoly, most már ő sem fogta fel olyan kedélyesen a dolgot.

— Na, ne féljen semmit — mondta halkan, gyorsan a lány — nem lesz semmi baj... De máskor ne csináljon ilyeneket. Majd én elintézem...

— Hogy intézi el, kedves?

— Hát ezt bizony nem lehet másként, mint hogy kifizetem.

— Azt nem engedem — mondta a fiú — maga is szegény lány... épp oly szegény, mint én... a borravalókból él, megdolgozik minden krajcárért. Nem engedhetem, hogy maga szenvedjen miattam...

— Na, nem olyan szenvedés... az a pár cent... majd megadja, ha módjában lesz...

— Megadom, Istenemrel — A legelső alkalommal, amikor tehetem...

A lány mosolygott és továbbment. Jack ámuló szemmel nézett utána. A lány jósağa nagyon

meghatotta s most egyszerre észrevette azt is, hogy milyen csinos és finom. Milyen ringó járása van!

Néhány percig azon gondolkozott, hogy legjobb lenne ittmaradni a környéken és este találkozni a lánnyal. Dehát, hogy maradjon itt pénz nélkül? Neki azután kell nézni, hogy mihamarabb tovább jusson...

Kiment az országútra s a hüvelykujjával integni kezdett az autóknak, hogy melyik venné fel. Végre talált egy autót, amely felvette s elindult vele nyugat felé...

A lány ezalatt elgondolkozva végezte a munkáját a löncs roomban. A déli forgalom lecsendesedett s Elly szórakozottan a fiatalemberre gondolt...

— Hol jár az esze? Miért nem mozog kissé gyorsabban? — rivallt rá a vendéglős.

A biztatásnak azonban éppen ellenkező hatása lett. Elly megriadt s elejtette a kezében levő tányért...

Most a kövér vendéglősné szólalt meg, aki eddig szótlanul ült a kasszában s csak a szemeivel figyelte, hogy mi történik? A vendéglős inkább csak megszokásból kiabált, de az asszony hangjában fullánk volt.

— Ezt levonom magának... — kiáltotta rögtön Elly felé.

— Azt tudom — felelte Elly csendesen — megszoktam már...

— Ha nem tetszik, elmehet — csattant fel az asszony, majd az urára nézve, akit mindenkitől

féltett, hozzátette, — azt hiszem, okosabb is, ha elmegy, még mielőtt valami baj lesz...

Elly nem is felelt, csak hátrament az öltözőfülkébe és levetette a kötényét. Már napok óta rájött, hogy az asszony miatt nem lesz itt maradása. Felment a szobájába, ami a házban volt és összepakkolta egyetlen kofferbe kevés holmiját...

Aztán felvette azt a pár dollár fizetést, ami még járt neki és elhagyta a helyiséget. Senki sem tartóztatta. A vendéglős ugyan még szólni próbált valamit, de a felesége olyan szigorúan nézett rá, hogy elhallgatott.

Elly, kis táskájával a kezében, felült az autobuszra, amely nyugat felé haladt. Nem váltotta meg a jegyét egész Csikágóig. Arra gondolt ugyanis, hogy útközben leszáll, hátha kap munkát Toledóban, esetleg benéz Detroitba is ugyanebből a célból. Árva lány volt, csak az apja élt South Benden, ahol egy gyárban dolgozott, ha volt munka és nem sokat törődött vele, hogy mit csinál a lánya.

Elly sem fogta fel tragikusan a dolgot, hogy tovább kellett mennie egy házzal, munkát keresni. Munka nélkül nem lehet megélni, élni pedig csak kell valahogy, hát olyan mindegy, hogy az ember hol dolgozik.

Az autobusz este nyolc óra felé már Toledo határában zúgott vele.

Ugyanekkor Jiggers megjelent a lunch-room előtt és fel alá járkált. Úgy lesett a lányra, mint a vadállat a zsákmányára. Nem akart bemenni

az üzletbe, nehogy gyanút keltsen. De negyed-óra múlva, hog, nem látta a lányt kijönni, belesett az ablakon.

De nem látta a lányt sehol.

Egyideig még lesekedett, de aztán nem bírta tovább a kíváncsiságot és bement. Helyet foglalt a bárnál; felhajtott egy pohárka pálinkát, aztán megkérdezte:

— Mi az? Hová lett a kiszolgáló lányuk, akit délben láttam?

— Elment — felelte ridegen a vendéglős, — elküldtem...

— Hová ment? — kérdezte Jiggers az izgalomtól rekedtté vált hangon.

A vendéglős felhúzta nagy, négyszögletes vállát.

— Mit tudom én? Nem idevalósi volt. Az ilyeneknek mindegy. Kóborolnak, amerre kedvük tartja.

Jiggers nem kérdezősködött többet. Felhajtott még egy pálinkát és kínzó, dühös sóvárgás lobbant fel benne. A lányra gondolt, maga előtt látta fiatal, ringó testét és állatias vágyakozással, zuhogó indulattal gondolta:

— Ha még egyszer a kezem közé kerülne!...

4.

Az autobusz Toledo felé közeledett.

Az országúton, amelyet gyárak szegélyeztek, benzinállomások voltak. Az egyik állomásnál

megállt az autóbusz. Ez volt a Golden Arrow-járat hivatalos állomása, ahol az autobuszok mindig megálltak és teleszivatták éhes tartályukat benzinnel.

Az utasok leszálltak.

Elly is leszállt, hogy kinyújtóztassa kissé elgémberedett lábait. Aztán levette a csomagtartóból kis kezításkáját. Az az ötlete támadt ugyanis, hogy itt megszakítja az útját. Az indította erre, hogy a benzinállomástól nem messze egy, úgynevezett „lunch-waggont“, étkezőkocsit pillantott meg. Akkora volt, mint egy vasúti waggon, kereken állt, belül pedig bár és vendéglő volt. A kerekék nem arra a célra szolgáltak, mintha a lunch-waggont bármikor el akarták volna tolni. Ott állt az már két éve, szilárd alapon is nyugodott, jömenetelű üzletnek látszott, s a kerekék éppen csak díszként voltak alatta, hogy az üzlet jellegét megadják...

— Itt is kaphatnék állást — gondolta magában Elly. — Ha már Toledóban nézek valami után, legokosabb, ha mingyárt itt kezdem a város szélén...

De nem ez volt az egyedüli oka annak, hogy leszállt az autobuszból. Az igazi impulzust az adta meg, hogy amíg az autobuszon ült, többször gondolt arra a fiatalemberre, akinek az ebédjét a magáéból fizette. Nem akart Jackre gondolni, mégis eszébe jutott. Isten tudja, hogy van az, miért tetszik egy fiatalember egy lánynak? Elly maga sem tudta volna megmondani, hogy mi tetszett neki úgy a fiún? A fekete haja-e,

halvány arca, vagy a kedves, meleg mosolya? Elég az, hogy akaratlanul is gondolt rá.

És most egyszerre ott látta maga előtt.

Jack nem vette észre a látást. Egy zöldségszállító-autóról ugrott le, elköszönt a soffőrtől, aki idáig hozta és egyenesen a lunch-waggon felé indult.

— Biztosan ugyanazt a trükköt akarja csinálni megint, — gondolta magában Elly, — azt hiszi, hogy itt is akad egy pincérlány, aki kifizeti a cechet!

Féltékeny felháborodás öntötte el. Nem bírt ellentállni a kíváncsiságnak és belépett a fiú után a vagon-életterembe.

Jack ekkor már ott állt a bár mellett.

Elly kíváncsian nézte, hogy mit fog rendelni? És ha rendel valamit, hogy fog-e fizetni? Be akarja-e csapni a vendéglőst, talán itt is le akarja dolgozni az étel árát? Vagy hazudott volna és mégis van pénze?

Elly gyanakodva várta, hogy mi fog történni, milyen szélhámosság.

De nem derült ki semmi.

Jack mindössze azt mondta a bárnál:

— Kaphatnék egy pohár vizet? Nagyon megszomjaztam az úton...

Elly magában megsajnálta a fiút! És haragudott önmagára, hogy igazságtalan volt gondolatban Jack iránt.

Már éppen vissza akart vonulni, amikor Jack végzett a pohár vízzel, megfordult és szemben találta magát a lánnyal.

— Lám, lám — mondta örömmel, — hát maga hogy kerül ide, Elly?

— Nagyon egyszerűen, Jack — felelte a lány, vidáman hangsúlyozva a fiú nevét, mintegy mutatva, hogy nem felejtette el, — eltörtem egy tányért, összeveszttem a főnökkel és otthagytam a helyemet. Ajánlkozni jöttem ide

És a főnökhöz fordult.

— Nincs szükségük egy kiszolgálónőre? — kérdezte. — Úgy látom, elkelve egy pincérnő.

— Van pincérnőm — felelte a főnök, — csak hogy ma szabadnapos. Sajnos, nincs szükségem nagyobb személyzetre...

— Akkor hát mehetünk — mosolygott Elly a fiúra.

Együtt mentek ki. Az autbusznak már hírehamva sem volt, elzúgott s ők ketten gyalog indultak a város felé.

Még jó hosszú út volt előttük.

Ellyt azonban nem bántotta a távolság. Valahogy könnyűnek érezte magát a fiú oldalán. Jack el akarta venni tőle a táskáját, de Elly nem adta át.

— Hagyja, igazán nem nehéz...

— Mik a tervei Toledóban? — kérdezte a fiú, — ott akar maradni éjszakára?

— Nem szívesen — felelte a lány, — csak ha éppen muszáj. Van ugyan valami kis pénzem, de minek költsék hotelre? Arra számítottam, hogy az autbuszon leszek éjszaka s akkor nemcsak alszom, de egyben utazom is.

— Én is arra gondoltam — mondta Jack, —

hogy valami autón töltöm az éjszakát. Remélem, találok egyet, ami tovább visz. Tudja, mitl Van egy ötletem. Menjünk együtt. Alljunk itt meg s kéredzkedjünk fel egy autóra...

Elly nagyon mulatságosnak találta az ötletet.
— Rendben van...

Megálltak az országúton és vártak. Egy teherautó robogott el mellettük, majd egy személyautó, de egyik sem állt meg a kedvükért. Ekkor furcsa valami közeledett, ami a távolban úgy tűnt fel, mintha teherautó lenne, nagyon hosszú és hegyes orral.

De nem az volt, hanem egy közönséges kis Chevrolet-kocsi, amely könnyű, gumikerekekre szerelt vagonyszerű alkotmányt húzott maga után, úgynevezett trailert, ami egy kerekeken járó, teljesen berendezett lakás volt.

Elly ismerte ezeket a trailereket, hiszen látott eleget az autózletek kirakataiban. Hallatlan ügyességgel voltak felszerelve, volt bennük még fürdőszoba is...

A Chevrolet-kocsi a trailerrel a háta mögött a közelükbe ért.

Az autót furcsa kis ember hajtotta. Madárorra volt, borotvált arca, amit ezüstös haj koronázott és a methodista lelkészek egyszerű fekete ruháját viselte.

Jack annyira elbámult, hogy elfelejtett integetni a hüvelykujjával a kíváncsatos menetirányban. Elly felemelte ugyan a kezét, hogy megadja a jelt, de aztán ő is leengedte, mikor meglátta, hogy pap hajtja a kocsit.

Ekkor azonban csodálatos dolog történt.

Az autó a trailerrel együtt jelzés és minden kérelem nélkül megállt előttük.

A kis öreg pap kihajolt a kocsiból

— Milyen város következik erre?

— Toledo — mondta Jack és Elly egyszerre.

— Köszönöm — szólt a kis öreg, aztán rájuk nézett figyelmesen, meleg szemmel, — nem akarnának felülni a kocsimra? Elviszem magukat szívesen egy darabon...

Jack és Elly felültek a Chevroletre. A hajtó mellett és mögötte is volt még hely. Mire beértek Toledóba, már mindent tudtak az öreg emberkéről. Tudták, hogy Chapman a neve és hogy vándor prédikátor. Járja az országot, vallásos gyűléseket rendez, nyáron a szabadban, télen a hallokban, nagy beszédeket mond és hirdeti az elveit, mint egy modern próféta.

Ma este is lesz egy nagy gyűlés Toledóban, ahol Reverend Chapmant már várják.

— Remélem, maguk is eljönnek — fordult az öreg Jack és a lány felé.

— Természetesen...

Ha valaki aznap délelőtt azt mondta volna Ellynek, hogy este együtt lesz egy idegen fiatal emberrel Toledóban egy vallásos gyűlésen valószínűleg nem hitte volna el. Minthogy azonban így történt, mindez olyan természetesnek látszott.

Az is természetes volt, hogy Elly énekelt. A többiekkel együtt. De a hangja kicsengett a többiek közül, mint egy ezüst harang, melynek ne-

mes fémje különbül zeng, mint az átlag. Felfigyelték rá a hívek és csillogó szemmel bólogattott Rev. Chapman is.

Sok éneklés volt a gyűlésen és Elly hangja sokszor felcsendült. Utána Rev. Chapman prédikált. Lángoló lelkosséggel magyarázta az Evangéliumot és fejtegette az Élet értelmét, mely a jó és a rossz közti választáson múlik. Rev. Chapman gyakorlott prédikátor volt és magával ragadta a hallgatóságot...

A gyűlés végén adakozás volt, hogy Rev. Chapman tovább folytathassa áldásos útját és hirdethesse mindenütt az ígét. Eredetileg csupán egy tálca volt kitéve, hogy a hívek oda tegyék le adományaikat, de Jack látta, hogy így aligha gyűl össze valami sok. Észrevette azt is, hogy akadnak olyan istentelenek, akik nem hogy pénzt tennének a tálcára, hanem elcsennek onnan.

Jack tehát felkapta a tálcát és maga járt vele körbe. Figyelmét nem kerülte el semmi, észrevette azokat is, akik el akartak húzódni s mikor a gyűlésnek vége lett, háromszor annyi volt a tálcán, mint máskor szokott lenni.

— Hová mennek most? — kérdezte a gyűlés után Rev. Chapman a fiataloktól.

Jack ott állt Ellyvel a trailer-hez támaszkodva.
— Megyünk tovább — mondta egyszerűen,
— megyünk a magunk útján...

— Gyermekeim — mondta Rev. Chapman szelíden, — maradjatok velem...

— Dehát hogyan? — dadogta Elly ámulatlan,
— mi szüksége volna önnek ránk?

— Nagy szükségem van rátok — felelte az öreg, — rád is, fiam és rád is, lányom. Kell nekem egy hang, amely vezesse az éneket és kell egy ember is, aki vigyáz az adományokra! Természetesen nemcsak utazást és ellátást kaptok, hanem fizetést is. Rendben van?

Jack és Elly egymásra néztek. Aztán mind a ketten egyszerre bólintottak. Úgy látszik, a szokatlan, újszerű foglalkozás mindkettőjüknek tetszett.

— Hát akkor gyerünk — mondta Rev. Chapman. — Holnap Salemben kell prédikálnom, ami 250 mérföldre van innen. Nem tehetek mást, minthogy egész éjjel fogok hajtani. Ti menjetek hátra a trailerbe...

Jack és Elly először szabadkoztak, de aztán mégis hátra mentek. A trailer elsőrangúan volt berendezve, fülkékre volt osztva, amik külön szobáknak számítottak.

Ez nagy zavar terhét vette le úgy Jack, mint Elly vállairól. Attól féltek ugyanis, hogy a trailerben csak egy szoba és egy fekvőhely lesz, amin nem tudnak majd megosztozni. A prédikátor abban a hiszemben küldte őket hátra lefeküdni, hogy házastársak...

Ellynek csakugyan az volt az érzése, mintha már régesrégen ismerné Jacket. És nem bánná azt sem, ha még nagyon soká tartana az ismeretség...

De azért a trailerben magára zárta a hálófülkét, míg Jack a fülke előtt lévő díványon foglalt helyet. Nem is erőszakoskodott, hogy tovább

is együtt maradjanak. Még beszélgettek egyideig az ajtón keresztül, aztán mindketien elaludtak...

Reggel meglepetve vették észre, hogy a kocsi áll. Salemben álltak egy lunch-room előtt, ahol Rev. Chapman reggelizett. Aztán kijött, mert úgy látszik, sejtette, hogy utasai már ébren vannak és sietett hozzájuk.

Meglepetve látta, hogy a fiatalok külön-külön aludtak.

— Mi az, fiam? — kérdezte Jacktől, — összevesztetek?

— Dehogy — felelte Jack zavart mosollyal, — nincs semmi baj...

Elly is zavartan mosolygott.

Rev. Chapman látta, hogy itt valami nincs rendben. Csóválta a fejét és elgondolkozva ment el. Este, a vallásos gyűlés után, magához hívta Jacket:

— Mondd csak, fiam, mi van közted és a feleséged között?

— Semmi, semmi — felelte Jack.

Nem akarta bevallani, hogy nincsenek megesküdve, hogy Elly nem a felesége, mert nyilvánvaló volt, hogy a prédikátor egy pillanatig sem tűri őket tovább maga mellett, ha kiderül, hogy nem házastársak. Egyszeribe elveszti ezt az állást, amit pedig már megszeretett. Hiszen bizalmi állás volt, tisztességgel és tekintéllyel járt s kényelmesnek és biztosnak látszott. És jó utazgatni is, folyton együtt lenni Ellyvel...

Persze, a lányt is ki fogja dobni a prédikátor, ha megtudja, hogy nem a felesége. Éppen ezért

most már nem leplezheti le a lányt, mert valószínűleg neki is szüksége van erre az állásra.

Mikor egyedül maradt Ellyvel, elmondta neki a dolgot és tanácskozni kezdett vele.

— Azt hiszem, a legokosabb lesz, ha úgy viselkedünk ezentúl, mintha csakugyan férj és feleség volnánk...

— Persze, persze... — felelte szórakozott mosollyal Elly, miközben önmaga leghagyobb meglepetésére is ez a gondolat támadt fel benne:

— És mért ne lehetnének csakugyan azok?

Jack azonban nem tudott olvasni a lány gondolataiban, mert lovagi udvariassággal fűzte hozzá:

— Természetesen nem kell attól félnie, hogy visszaélek a helyzettel...

— Mafla! — gondolta magában Elly, mert ennél a kijelentésnél már határozottan érezte, hogy szerelmes. Ekkor villant át rajta teljes világossággal, hogy szereti a fiút. Vagy talán az első perctől fogva szerette, csak nem tudott róla? Talán attól a perctől fogva, mikor kifizette helyette a löncsöt? A nők néha szeretik azokat a férfiakat, akikért áldozatot kell hozniuk!...

Mindez most kezdett világosodni Elly előtt. A következő hetekben a közelség, az állandó együtt-lét csak növelte ezt a szerelmet. Jack is láthatta, bizonyára észre is vette, de — valahogy nem vette tudomásul. Egész furcsán viselkedett. Úgy látszott, hogy viszonozza a lány érzéseit, a következő pillanatban azonban valami eszébe juthatott, ami egyszerre megint hideggé tette.

Elly szenvedett. Most már úgy érezte, hogy a legnagyobb boldogság lenne a földön Jack feleségének lenni, de hát ő mégse kérhette meg a fiút!

Végre ravasz gondolata támadt.

Egy este, mikor egy mezőségen táboroztak és Jack kiment a kocsiból valamiért, Elly egyedül maradt Rev. Chapmannal.

— Kedves Father — szölitotta meg, — beszélni szeretnék önnel — négy szemközt.

— Mi az, gyermekem? — kérdezte Rev. Chapman csodálkozva. A szemöldökeit magasra húzta és úgy nézett kíváncsian a kipirult lányra. — mit jelent az, hogy négy szemközt? Azt akarod, hogy a férjed ne tudjon róla?

— Igen — vallotta be Elly, — éppen arról van szó, hogy a férjemnek nem szabad tudni erről a beszélgetésről. Illetve... arról van szó... hogy ő tulajdonképpen nem is a férjem...

— Micsoda? — horkant fel Rev. Chapman. — Jack nem a férjed? És itt élték velem, az én fedelem alatt, — itt élték együtt, bűnben?

— Nem — pirult el megint Elly, — nem élünk bűnben... Senki se történt köztünk.

Rev. Chapman ránézett Ellyre, kutatva, hosszasan. Aztán rátette kezét gyengéden a lány vállára.

— Hiszek neked, gyermekem. De ez így mégsem egészséges állapot.

— Én is azt gondoltam — mondta Elly, — és éppen azért szöltam önnek, atvám. Ha lenne olyan szíves és tapintatosan közbelépne. Illetve

szólna Jacknek, hogy... azaz nem mondaná neki, hogy én szoltam... hanem ön szólna sajátmagától, hogy...

— Várjunk csak — vágott közbe Father Chapman, — lassan a testtel. Tisztázzuk a helyzetet. Úgy látom, tényként lehet elfogadni azt, lányom, hogy te szereted ezt a nagy darab fiút.

Elly némán, égő arcával bólintott.

— És ő? — kérdezte Chapman atya, — ő szeret-e téged?

— Azt hiszem, igen... — felelte elpirulva Elly.

— Hát akkor mi akadály van? Mért nem kéri meg a kezedet? Talán fél, hogy kikoszarozod?

— Hisz éppen ez az, atyám. Jack szeret, tudom, érzem biztosan, hogy szeret, de valami viszszaütő attól, hogy megkérje a kezemet. Valószínűleg a büszkesége. Nem akarja kihasználni azt, hogy ebbe a helyzetbe kerültünk és hogy egymásra vagyunk utalva. Olyan korrekten viselkedik, hogy... hogy az már kínos...

És Elly megint elpirult.

— Na jó — mosolygott Rev. Chapman, — majd rendbehozom a dolgokat. Majd beszélek a fiúval és megmosom a fejét.

— De ha előveszi Jacket — kérte Elly a prédikátort, — ne mondja meg neki, hogy tőlem tudja a dolgot!

— Dehogyan mondom — felelte Rev. Chapman, — neki magának kell bevallani, hogy mily ferde helyzetben él együtt azzal a lánnyal, akit szeret. És jóvá kell tennie a dolgot...

Nem beszéltek többet a dologról, mert léptek hallatszottak: Jack jött visszafelé. Rev. Chapman ügyesen másra fordította a beszédet, mint ha egész közönyös dologról tárgyalt volna mostanáig Ellyvel. Aznap este nem is beszélt Jack-el, hanem megvárta az alkalmat, mikor másnap véletlenül egyedül voltak.

— Jack, fiam — mondta neki Rev. Chapman, — már rég figyellek téged és Ellyt. Valami különös van a viselkedésedekben. Mintha nem volna minden rendben veletek...

— Dehogy is nem — felelte Jack ártatlan arcával, de nyugtalanul, — semmi baj sincs köztünk...

— Úgy látom, fiam, nem akarsz megérteni...

És Rev. Chapman addig célozgatott, addig emlegette gyanúját, míg Jack végre megtört és bevallotta, hogy Elly tulajdonképpen nem a felesége.

— De nem történt köztünk semmi — védekezett Jack, — higgye el, kedves Father. Elly tisztességes lány és még ma is...

— Elhiszem — vágott közbe Rev. Chapman, — de most elsősorban nem is róla van szó, hanem rólad. Szereted te azt a lányt?

— Szeretem — vallotta be Jack.

— Akkor hát miért nem kéred meg a kezét és veszed el feleségül?

— Nem tehetem — húzódozott Jack, — nem akarok visszaélni a helyzettel. Most mind a ketten kényszerhelyzetben vagyunk. Később azt mondhatná, hogy kihasználtam a helyzetet és...

— Lári-fári — mondta Chapman atya, — ez mind üres beszéd. Ha szereted, el kell venni feleségül. Mégpedig egy-kettőre...

Jack habozott.

— Hát ha Father úgy gondolja, hogy feleségül vegyem...

— Kötelességed, fiam — mondta Rev. Chapman szilárdan, szinte parancsolva.

Másnap, a legközelebbi városkában felmentek a városházára, ahol megkapták a házassági engedélyt és Rev. Chapman összeadta őket.

Aznap éjjel már nem kellett furfangoskodni, hogy látszólag együtt aludjanak és mégis külön-külön.

Elly boldogan ébredt. Napsugár kacagott be a trailer ablakán és madarak daloltak a fákon.

Másnap beérkeztek Chicagóba. A város egyik kisebb terén, a szabadban tartottak gyűlést. Elly boldogan, áhítattal énekelt. Talán soha nem csendült ki a hangja így, talán még soha nem énekelt ilyen szépen. Mert most szerelmes volt és boldog...

De hirtelen valami kellemetlen idegesség zavarta meg. Úgy érezte, hogy erősen nézik. Egy sárgás-barna arcot pillantott meg, egy mohó, szenvedélyes szempárt, mely a ruhán keresztül is szemérmetlenül simogatta a testét...

Egy maláji külsejű férfi állt mozdulatlanul az utcai gyülekezet szélén, ahonnan mereven bámulta az asszonyt.

— Most megvagy... — morogta magában. Jiggers volt.

5.

— Mi az, drágám, mi bánt? — kérdezte Jack.

— Semmi — felelte Elly, de látszott a szemén, hogy valami nyugtalanítja. Jack tovább faggatta. Végre is Elly bevallotta, hogy egy férfi követi és leselkedik rá. Ez bosszantja...

Jack tudta, hogy Elly nem az a nő, aki megijed a saját árnyékától. Hiszen önállóságához szokott és a vendéglőben is, ahol pincéernősködött, volt elég alkalma, hogy visszautasítsa a férfiak tolakodását. Ha tehát Elly panaszkodik, akkor bizonyára van is oka rá...

— Furesa — mondta Elly, — nem szoktam megijedni, de ez a férfi igazán különös. Valami van a szemében, ami félelmetes. Valami sóvárgás, ami elszánttá, mindenre képessé teszi. És amellet nem is fehér ember, hanem színes...

— Egy néger!... — kiáltotta Jack felháborodva.

— Nem néger, azt hiszem inkább, hogy maláj...

— Az még rosszabb, azok még inkább bolondulnak a fehér nőkért — mondta Jack. — Mikor láttad azt az embert utoljára?

— Mielőtt bejöttem ide a kocsiba. Követett. Talán csak azért nem támadott meg, mert népes utcákon mentem. Azt hiszem, hogy most is itt ólálkodik valahol a koesi körül...

Félrehúzta a trailer függönyös ablakát és ki-lesett rajta. Jack követte a szeme pillantását.

— Ott van! Ugy-e mondtam!

Jack odanézett és a sarkon egy ügyelgő alakot látott. Az arcát nem lehetett ilyen messziről megfigyelni.

— Odamegyek és ellátom a baját, — mondta Jack haragosan.

— Ne, ne, Jack, nem azért mondtam. Ne keveredj bele valamibe.

De Jacket nem lehetett visszatartani.

— Ne félt engem!

És már ment is. Elly az ablakfüggöny mögül nézte, hogy siet a sarok felé.

Most odaér és a maláji felé tart. Dühösen oda-lép. Ügylátszik, hogy verekedés lesz köztük.

De nem. A maláji mond valamit. És Jack ijedten megáll. Mintha félne, vagy legalább is zavarban lenne.

Néhány szót beszélnek még. Aztán az idegen megindul a másik utca felé. Jack furcsán ballag mellette, látszik, hogy nem szívesen megy vele, de azért követi.

Befordulnak a sarkon és eltűnnek a másik utcában...

Jack, mikor odalépett az idegenhez, először haragosan kezdte:

— Kotród...

De a torkán akadt a szó, ahogy az idegen arcát megpillantotta.

— Jigger!... — morogta megdöbbenve, — a Tigris...

— Igen, én vagyok — felelte gúnyosan a má-

sik, — Jigger, a banda Tigrise... De hogy kerülsz te ide?

— Én... én... — hebegte Jack.

— Mondhatom, szép dolog — folytatta gúnyosan Jigger, — megszöksz a Sing Singből, itt vagy Chicagóban és még nem is jelentkeztél a főnök-nél!

Befordult a sarkon és Jack önkéntelenül ment utána.

— Nem — mondta elszántan, — nem jelentkeztem a főnöknel és nem is fogok. A banda a kisujját sem mozgatta értem, a vízben hagytak, úgy a tárgyaláson, mint a börtönben.

Jigger fölényesen válaszolt:

— Mert megszegtéd a parancsokat. Az volt az utasítás annál a newyorki bankrablásnál, hogy nem szabad rálőni senkire. És te mégis agyonlőtted azt az éjjeli őrt.

— Én nem lőttem agyon senkit.

— Jó, jó, a tárgyaláson tagadhatsz, de nekem ne beszélj. Egyébként a tárgyaláson sem hittek neked...

— De a banda tudhatja, hogy ártatlan vagyok. Te leginkább elhibeted, Jigger, hiszen ott voltál...

— Én mással voltam elfoglalva, nem figyeltem oda — felelte Jigger gúnyosan, — én nem tudok semmit...

— Pedig ott álltál mellettem... és neked is kilences számú revolvered volt...

— De engem nem fogtak el... és nem találtak meg a revolverem.

— Az enyémet sem találták meg. Legalább is

az az eldobott revolver, amiből egy golyó hiányzott, nem az enyém volt.

— Jól van, jól! Ne vitatkozzunk erről. Most másról van szó. Ha már itt vagy Chicagóban, miért nem jelentkeztél a főnöknél?

— Mert semmi közöm a bandához. Egyedül akarok maradni.

— Az úgynevezett keskeny, de egyenes úton, mi?

— Igen.

— Persze — gúnyolódott Jigger, — te mindig amatőr voltál.

— Igen. Arra a munkára is New Yorkban csak erőszakkal vettek rá. Az volt az első munkám és az utolsó.

— Jó, ezt megmondom a főnöknek.

— Nem, ne mondj neki semmit. Legjobb, ha nem is említed, hogy láttál. A főnök bosszúálló és nem szereti elveszteni az embereit... Lehet, hogy már nem is gondol rám.

Jigger nem felelt semmit. Valamin gondolkodott. Jack ezt beleegyezésnek vette, hogy nem fog szólni semmit a találkozásukról.

— És te mit csináltál azóta? — kérdezte Jiggertől.

Jigger nem felelt rögtön.

— Semmit — mondta aztán lassan, — pihentem...

Nem mondta el, hogy közben bosszúból agyonlőtte a kedvesét, amiért halálra ítélték és nemrég szökött meg a belforti fegyházból. Minek mondta volna? Jobb, ha a másik nem tudja. Na-

gyon erős fegyver az, ha az ember tudja a másíkról, hogy szökött fegyenc!...

Ezen gondolkozott Jigger, míg valami hirtelen eszébe jutott.

— Mondd, az a lány... ismerem, pincérlány volt... aki ott énekel mindig a gyülekezetben, a te macskád, vagy az öreg prédikátoré?

— Az... az én feleségem!

— Ű-űgy! Hát annál jobb — vigyorodott el Jigger, — majd bemutat sz neki. És magunkra hagysz néha, ha jót akarsz. Ha nem akarod, hogy szíljak a főnöknek, vagy, ami még rosszabb, nyakadra hozzam a rendőrséget. Elég egy névtelen telefonüzenet is...

Jack ökölbe szorított kézzel állt. Szeretett volna rárohanni Jiggerre. De aztán meggondolta a dolgot. Összeszorította a fogát és hallgatott.

— Na, gyerünk — mondta Jigger, — vezess hozzátok!

— Nem — felelte Jack nehéz lélegzettel, — ők nem tudnak rólam semmit. És nem szabad megtudniok...

— Attól még nem tudják meg, ha odamegyek. Én nem szólok semmit. De ha nem parirozol — és a hangja fenyegető lett — akkor nemcsak hogy megtudják, hanem búcsút is vehetsz tőlük!... Hát gyerünk! Mutass be a feleségednek!

— Nem — most nem lehet...

— Miért nem?

— Otthon van az öreg pap. Úgyse maradhatnánk egyedül. Hanem holnap délután...

— Jó, holnap délután itt leszek!

Azzal Jigger sebesen elindult. Jack nem követte, csak nézett utána egy ideig. Aztán lehajtott fejjel, elgondolkozva indult visszafelé.

Jack megvárta, míg Elly lefeküdt, aztán félrevonta Rev. Chapmant.

— Kedves Father — szólt hozzá, — egy nagy szívességre szeretném kérni.

— Mi az, fiam?

— Nekem el kell utaznom — hazudta Jack — örökségi ügyben kell Californiába mennem. Családi ügy, nem részletezhetem. Kutani kell, esetleg soká elmaradok. Ezért nem is szóltam Ellynek. Hanem megírtam ebben a levélben, hogy a búcsú könnyebb legyen. Legyen szíves, adja át ezt a levelet neki és nyugtassa meg, hogy visszajövök.

— Mikor jössz vissza, fiam?

— Nem tudom. Lehet, hogy soká. De addig is viselje gondját Ellynek. Megteszi?

— Hogyne, fiam.

— Legjobb lenne, Father — mondta Jack, — ha elmenne vele Chicagóból.

— Miért?

— Hát csak!... Ilyen nagyvárosban mindig több bűn lesekedik. Meg aztán a vidéken nagyobb szükség van magukra. A maga prédikációjára, Father és az ő énekére... Mit gondol?

— Azt gondolom — felelte csendesén az öreg, — hogy nem beszélsz őszintén, fiam. Semmit sem hiszek neked.

— De Father...

— Valamit rejtegetsz előttem — mondta az öreg, miközben átvette Jacktől a búcsúlevelet és zsebetette. — Már akkor rejtegettél, amikor nem akartad feleségül venni a lányt. Biztos volt valami ok, ami visszatartott tőle. Féltél valamitől, amit nem mertél elárulni. Most is félsz valamitől. Talán a multadban van valami, nem tudom, nem is kutatom. Ha te nem mersz bizalommal lenni hozzám, nem is faggatlak...

Jack megszegeyenülve hajtotta le a fejét. Aztán halkán szólt:

— Elmondok mindent, Father...

És néhány perc múlva már vallott, mint a karikacsapás.

— A baj egyik oka a munkanélküliség volt, a másik az, hogy rossz társaságba keveredtem. Bekerültem egy bandába, amelyről csak azt tudtam, hogy lopnak, de nem tudtam, hogy gyilkolnak is. Mikor ki akartam lépni közülök, már késő volt. Kényszerítettek, hogy vegyek részt egy vállalkozásukban, különben elpusztítanak, mert már túlsokat tudok a tervről és róluk. Azt mondták, hogy nem kell mást csinálnom, csak őrt állnom a banknál, hogy meg ne lepjék őket. A vállalkozás azonban balul ütött ki, az éjjeli őr meglepte őket s ők lelőtték az őrt, aztán elmenekültek a másik oldalra. Egyszerűen engem fogtak el, engem vádoltak a gyilkossággal is és hiába hangoztattam az ártatlanságomat, nem hittek nekem. Elítéltek tizenöt évre. Három évet letöltöttem, aztán megszöktem. Most találkoztam a

banda egyik tagjával, aki ott volt az esetenél. Szemet veleit Ellyre s már napok óta üldözi, engem pedig mindenféleképpen fenyeget. Kegyetlen, vérszomjas ember, a bandában csak Tigrisnek nevezik, mert nemcsak szükségből öl, hanem gonosz és vérszomjas. Mindenre képes. Arra is, hogy visszajuttasson a börtönbe. És én nem akarom, hogy Elly megtudja valaha is, hogy ki volt a férje. Örökké pedig nem lehet titokban tartani, egyszer csak kiderül, hogy nem vagyok Jack Walton, hanem Frank Williams, akinek tizenkét éve maradt még a büntetéséből a Sing-Singben...

Most már tud mindent, kedves Father. Csak arra kérem, higgye el, hogy én nem öltem.

— Elhiszem — felelte Rev. Chapman, — éppen ezért úgy érzem, hogy nagy bolondságot akartál elkövetni, amikor el akartál szökni. Neked nem szabad elhagyni az asszonyt. Egyik rosszat nem lehet azzal jóvátenni, hogy egy másik rosszat követsz el.

— Itt nem maradhatunk. Veszélyt hoznék nemcsak magamra, hanem Ellyre is.

— Holnap utazunk tovább. Maradj csak itt szépen. Elmegyünk Californiába. Odáig nem ér el a banda keze... Menj be szépen az asszonyhoz és feküdj le...

Jacknek valami úgy összeszorította a torkát, hogy sírni lett volna kedve. Csak a szégyen tartotta tőle vissza.

— Jó éjszakát — mondta — és bement a fülkékükbe.

Rev. Chapman ekkor feltette a kalapját és sétálni kezdett az estében. Lassan ment, botjával kocogva a kövezeten és mélyen elgondolkozva.

— Igen — morogta végül magában, — ez az egyedüli megoldás.

Ekkor már a rendőrség épülete előtt állt. Bement.

— Kérem — mondta nyugodtan a kapitánynak, — ha el akarnak fogni egy szökött fegyencet, aki gyilkosság miatt van elítélve, küldjenek a kocsimhoz két detektívet...

Adtak melléje két detektívet. Feltűnés elkerülése végett a két detektív nem Rev. Chapman mellett ment, hanem mögötte, mintha nem is tartoznának hozzá.

Mikor a trailerhez értek, Rev. Chapman halkan bekopogott az ablakon:

— Jack, gyere csak ki...

Jack feltápászkodott s anélkül, hogy felébresztette volna Ellyt, kijött a kocsiból. Mikor kilépett, izmos kezek ragadták meg a karját mindkét oldalról. Mielőtt védekezni tudott volna, már rajta volt a bilincs.

Lihegett, de nem kiabált. Ellyre gondolt, nem akarta, hogy felébredjen.

— Gyerünk — löktek rajta egyet a detektívek.

Rev. Chapman utánanézett egy darabig, aztán bemászott az autóba, a volán mellé és megindította a motort.

A trailer puhán gurult az autó után. Félóra múlva kint voltak Chicagóból.

Elly felébredt. Arra ébredt fel, hogy szikrázó,

világos, napsütéses reggel van és az autó megállt.

De hol van Jack?

Felkelt az ágyból, magára vette könnyű köpenyét és elindult, hogy megkeresse a férjét. De csak Rev. Chapmant találta meg a hátsó kerék mellett, ahol valamit igazított:

— Hol van Jack? — kérdezte tőle.

— Elment, édes lányom — mondta Rev. Chapman, — egy családi örökségi ügyben el kellett utaznia. De visszajön. Itt a levele...

És kihúzta a búcsúlevelet a zsebéből. Átadta.

— Légy nyugodt, édes lányom — mondta gyengéden, — visszajön nemsokára...

6.

A trailer símán futott az országúton, egyenletesen haladt California felé.

— Kedves Father — kérdezte az ötödik héten Elly a prédikátortól, — mégis mit mondott Jack, miért kellett elutaznia?

— Nem tudom, kedves lányom. De ha Jack nem tartotta szükségesnek megmondani, akkor ne is kíváncskodj. Majd visszajön, ha itt lesz az ideje...

— Szeretném, ha már jönne — suttogta Elly, — hogy megsughassam neki...

— Mit?

— Hogy lesz egy kicsikénk...

— Igazán — kiáltott fel vidáman Rev. Chap-

man. — Hát ez nagyszerű! Isten megáldja boldogságokat! Jack bizonyára nagyon boldog lesz, ha megmondom neki...

— Hát maga tudja, hogy hol van?

— Igen — felelte Rev. Chapman — és rövidesen értesítem is a nagy eesményről. Akkor biztosan hamarabb visszajön. Csak először téged akarlak biztonságba helyezni, kedves lányom, egy szanatóriumban, ahol kellő ápolásban lesz részed.

★

Rev. Chapman három nap múlva jelentkezett a chicagói gyűjtőfogházban, ahol Frank Williamst, illetve Jack Waltont tartották, amíg a kiadatási eljárás folyt, hogy visszavigyék a Singbe.

A prédikátor rövidesen megkapta az engedélyt, hogy beszélhessen a rabbal. Jacket lehozták a fogadóterembe. Mikor Rev. Chapmant meglátta, elsötétült az arca.

— Hogy mert idejönni hozzám? Azok után, hogy...

— Mik után?

— Hogy elárult! Rútúl, aljasul visszaélt a bizalmammal...

— Szamárra vagy, fiam. Ennek így kellett lenni. A te érdekedben tettem, hogy kiderüljön az ártatlanságod. Ha azt mondtam volna, hogy add fel magad, hogy jelentkezéssel önként, megtetted volna?

— Nem, mert semmiféle értelme nem lett

volna. Ártatlan vagyok, de nem tudom bebizonyítani. Senki se hisz nekem.

— Én pedig hiszek és azért csináltam az egészet, hogy bebizonyíthasd az ártatlanságodat. Mert addig hiába kerülöd el a törvény kezét, úgy sincs nyugalmad!

— Eh! — fakadt ki Jack mérgesen, — ez csak beszéd! Nem hiszek többé a kenetteljes beszédeknek.

— Mingyárt hiszel, ha átadom az üzenetet, amit Elly bízott rám.

— Mit izent? — csillant fel Jack szeme.

— Azt, hogy vár rád hűségesen. És azt szeretné, ha ott lennél mellette, amikor a kicsi megszületik...

— Gyermekelem lesz... — kiáltotta Jack zavarodott boldogsággal, örömmel és fájdalommal egyszerre. — És Elly megbocsát? Dacára annak, hogy tudja, ki vagyok?

— Nem tudja — felelte Rev. Chapman, — nem mondtam meg neki. Ráérsz majd akkor mindent elmondani neki Jack, amikor kiderül az ártatlanságod. Hiszel már nekem?

— Hiszek — felelte Jack halkan, — de nem értem... nem értem az egészet.

— Követni fogod az utasításaimat?

— Igen. Mindent megteszek. Csak magyarázza meg...

— Hát idefigyelj. Szükségesnek találtam, hogy az ujságokban újra megjelenjék a hír, hogy elfogtak. Ez azt a célt szolgálja, hogy megmentsen téged és a feleséged is egyelőre attól a Tigris ül-

dözésétől, akit említettél. És ez igazol a banda előtt is egyelőre, hogy miért nem jelentkeztél. Idáig rendben van. Most pedig arra van szükség, hogy a banda egy másik hírt olvasson az ujságban. Azt, hogy megszöktél innen.

— Tessék — csodálkozott el Jack, — meg akar szöktetni?

— Nem — felelte Rev. Chapman nyugodtan, — majd beszélek az ügyésszel, hogy engedjen ki innen...

— Tessék?! — kérdezte Jack még jobban elcsodálkozva és úgy nézett a kis prédikátorra, mint egy örültre.

Rev. Chapman azonban csak annyit mondott:

— Most beszélek az ügyésszel. Mingyárt visszajövök...

De nem jött vissza mingyárt, eltelt egy óra is, mire újra megjelent, kezében egy irattal, aminek alapján Jacket lehívták az irodába, visszaadták a ruháit, aztán útjára engedték Rev. Chapman oldalán.

— Hát ezt hogy csinálta? — kérdezte Jack bámulva. — Ilyent még nem is hallottam, ez maga a lehetetlenség.

— Nagyon egyszerűen. Beszéltem az ügyésszel és elmagyaráztam neki, hogy szabad mozgást kell adni neked, hogy az ártatlanságod kiderülhessen. Az ártatlanságod ugyanis a banda kezében van. Ők tudják, hogy nem te vagy annak az éjjeli őrnek a gyilkosa, de semmi érdekük, hogy ez kiderüljön: Hiszen talán éppen azért kenték rád az egészet, hogy megszabaduljanak

tőled, mert nem bíztak benned. Mindenesetre jól jött nekik, hogy van egy bűnbak, aki viseli a büntetést a gyilkosság miatt s így ők könnyen megmenekülhettek. Neked nincsenek tanuid, tehát csak úgy igazolhatnád az ártatlanságodat, ha őket vallomásra bírnod. Ezt azonban csak úgy teheted, ha szabadon mozoghatsz. Az ügyész nem akarta először belátni, de aztán biztosítottam, hogy én felelek érted. Hogy bármelyik pilanatban rendelkezésére állsz s ha nem, akkor engem csukhat helyetted a börtönbe. Mikor aztán felhívtam a figyelmét arra is, hogy egyébként detektívekkel figyeltethet, szemmel tarthatja minden lépésünket és elmondtam neki a tervemet, végre beleegyezett, hogy velem gyere.

— Csodálatos! — morogta Jack.

— Figyelmeztetlek azonban, hogy nem lesz könnyű és veszélytelen a vállalkozás.

— Nem bánom, akár az életembe kerül is, de megteszem, amit mond.

— Hát akkor figyelj ide. Tervem a következő... Holnap meg fog jelenni az ujságban egy hír, hogy megszöktél...

7.

Egy chicagói lakásban két ember tanácskozott. Az egyik keskenyajakú ember volt, forradással a bal arcán; ez volt Sebhelyes Nick, a főnök. A másik alak Jigger volt.

Halkan beszélgettek.

— Nem értem, hogy szökhett meg — mondta a főnök, — mindenesetre nem lehet ügyetlen fickó, ha másodszor is meg tudott szökni.

— Eh — mondta kedvetlenül Jigger, — nem bízom benne. Ravasz, sose lehet kiszámítani, hogy mit akar. Miért nem jelentkezett a bandájánál, mikor szabadon volt Chicagóban?

A főnök felelni akart, de hirtelen elhallgatott, mert megzörrent az ablak. Odafordult és felkapta a revolverét. De aztán leengedte, mikor a bemászó alakot felismerte: Jack volt.

— Kapóra jössz — mondta a főnök, épp rólad beszélgettünk.

Jigger, a Tigris, olyan mozdulatot tett, mint ha rá akarná vetni magát Jackre. De a főnök megragadta a karját és visszatartotta.

— Mit akarsz tőle?

— Becsapott — hörögte Jigger, — mikor utóljára találkoztunk. Megbeszéltünk valamit és másnapra megszökött.

— Nem szöktem meg — felelte Jack nyugodtan, — hanem közben elfogtak.

— És hol van a nő? — kérdezte Jigger dühösen.

— Nem tudom. A nők rendesen elhagyják az embert, ha bajba kerül. Talán te jobban tudod, hogy hol van. Talán éppen te szabadítottad a konókat a nyakamra, hogy megkapd a nőmet...

Jigger feleletül előkapta a revolverét. De a főnök közbevetette magát.

— Elég! Elég ezekből a nőügyekből. Nem tűröm, hogy ilyesmik miatt veszekedjetek. Tedd

el a revolvered, Jigger. Nem volt még elég bajod a nők miatt?

Aztán Jackhoz fordult.

— Hát veled mi van? Mi hozott ide?

— Jelentkezni akartam.

— Szép. Az első szökés után egy évig nem jutott eszedbe, hogy a bandánál jelentkezz?

— Sehogyse tudtam idekerülni Chicagóba. S amikor végre ideértem, mingyárt lefogtak...

— Nem igaz — dörögte közbe Jigger, — nem lehet bízni benned...

— Na és — mondta a főnök, — tegyük fel, hogy mindez igaz, amit mondasz. Most mit akarsz?

— Munkát — felelte egyszerűen Jack. — Meg kell élnem nekem is, nem?

— Nincs munkánk — felelte ridegen a főnök, — mostanában nem tervezünk semmi vállalkozást.

— Nekem volna munkám — felelte Jack szerényen, — csak nem tudom egyedül megcsinálni. Pedig nagyon sok pénz van benne. Egy szőrmeraktárról van szó. Ismerem a terepet, kidolgoztam mindent, csak azért nem kezdtem bele, mert rájöttem, hogy egyedül nem lehet...

Jigger és a főnök eleinte bizalmatlanul hallgatták, de ahogy Jack leírta, hogy a szőrmeraktár teljesen elhagyatottan áll a külvárosban s mindössze egy éjjeli őr vigyáz rá, aki óránként csak egyszer jár arra, tehát teljes egy óra hosszát zavartalanul lehet dolgozni, akkor érdekeldni kezdtek. És amikor Jack azt is elárulta,

hogy a safe ódivatú, közönséges lángfürésszel is át lehet vágni és majdnem mindig ötvenezer dolláron felüli készpénz van benne, akkor csillogni kezdett úgy Jigger, mint a főnök szeme.

Ekkor már megértették, hogy Jack őszintén kér segítséget, inkább megelégszik a zsákmány harmadrészevel, mert egyedül nem foszthatja ki az egész raktárt, nem pakkolhatja fel az autóra a szőrméket és nem fúrhatja ki a kasszát is...

— Helyes — állapodott meg a főnök, — de kit viszünk még? A fiúk is akarnak keresni valamit...

Az előszoba felé intett, ahol a testőrei lézengtek, üldögéltek a fotelekben.

— Rendben van — mondta Jack, — vigyünk el őket is. Ők rakják fel a szőrméket a kocsi-ra, míg mi az irodában a safe-t intézzük el. Természetesen a fiúk csak a szőrméből kapnak. A safe-ban levő pénzt mi osztjuk fel egymás között...

— Rendben van.

Néhány nap múlva este kilenc és tíz között hajtották végre a betörést. Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Az idő is segített a Sebhelyes Nick bandájának. Esett az eső, vad szél süvöltött a néptelen utcákon és rázta az ablak-táblákat.

A banditák autója felkanyarodott a raktár hátsó bejáratához. Két autóval jöttek, egy könnyű kis teherautóval, mely arra szolgált, hogy

a legénység a szörmét elszállítsa, míg Jack és a főnök egy könnyű sportkocsin érkezett, amelyet Jigger hajtott.

Jack tökéletes biztonsággal találta meg térképei alapján a tolvajlámpa fénye mellett az irodához vezető utat. Míg a legénység a szörmét rakta fel a kocsira, addig Jigger a lángfürésszel próbálta átvágni a safe páncélját. De sehogyse boldogult.

— Hagyd abba — mondta végre Jack, — azt hiszem, én anélkül is ki tudom nyitni!

— Talán tudod a kombinációt? — kérdezte Jigger.

— Hogy tudnám — horkant fel Jack, — azt hiszed, nekem az orromra kötik? De érzésem van hozzá és megérezem a forgatás közben...

A főnök félrelökte Jiggert.

— Engedd oda Jacket. Hagyd őt dolgozni...

Jack letérdelt a safe elé, forgatni kezdte a zárt, aztán egyszerre felkiáltott:

— Megvan!

Megtalálta a kombinációt. A páncélszekrény ajtaja kinyílt. Jack kivett belőle egy bádogdobozt, a hóna alá kapta és az iroda ajtajához ugrott vele. Ott visszafordult a társai felé, revolverrel a kezében.

— Maradjatok ott, ahol vagytok — kiáltotta, — kezeket felf!

— Mit jelent ez? — kérdezte a főnök.

— Azt jelenti — felelte Jack, — hogy nem vagyok bolond osztozni veletek. Kihasználatalak benneteket, mint a hogy ti is kihasználatalok en-

gem. Rámkentétek, hogy annál a bankrablásnál én öltem meg az éjjeli őrt, csak azért, hogy eltegyetek az útból. Pedig jól tudjátok, hogy nem én öltem meg. Igazam van?

— Igazad van — felelte Jigger élesen, — az éjjeli őrt én löttem le, ha éppen tudni akarod. De figyelmeztetlek, hogy nem sokat érsz vele, hiába tudod. Ezt a trükköt pedig nem viszed el szárazon...

Az utolsó szavakat hangosan kiáltotta, nyilván azért, hogy elterelje Jack figyelmét a kezéről, amely a lámpa felé lendült. A következő pillanatban sötétség támadt körülöttük s a sötétben vad dulakodás kezdődött. De nem hárman küzdöttek az irodában, hanem tízen is. Mindenfelől alakok rohantak elő a sötétben s rájuk vetették magukat.

Mikor megint világos lett, a főnök ott feküdt a földön megbilincselve és detektívek álltak körülötte. Rev. Chapman is ott állt közöttük. Előlépett és megölelte Jacket.

— Mindent hallottunk, fiam. Nemcsak, hogy nem jár neked további büntetés, de még jutalmat is érdemelsz. A bátorságodért, amivel az igazságszolgáltatást segítetted, hogy megkerüljön az igazi gyilkos. Végre hurokra került. Az elrejtett mikrofon minden szót felvett, Jigger pontos önvallomását.

De hol van Jigger?

Valóban Jigger nem volt köztük. A sötétség zürzavarában sikerült elmenekülnie. Sikerült elérnie a könnyű kis sportautót.

E pillanatban hallatszotti fel az autó zúgása az utcáról, ahogy elszáguldott.

★

— Mi van Ellyvel? — kérdezte Jack.

— Jól van — felelte Rev. Chapman, — vár téged...

— Gyerünk hozzá — sürgette a fiú. Lementek az utcára, ahol ott állt Rev. Chapman autója és mögötte a trailer. Jack arca felderült, mikor meglátta. Minden emlék feltámadt benne, a boldogság pillanatai jutottak eszébe. Hiszen ez volt az igazi otthona, ez a mozgó lakás...

— Mennyi ideig tart, amíg odaérünk a szanatóriumba Ellyhez? — kérdezte.

— Hát ha egyfolytában hajtunk felváltva, akkor holnapra... De nem vagy fáradt, fiam?

— Nem — felelte Jack, — gyerünk!...

Beült a volán mellé és rákapcsolt.

★

A detektívek autója zúgva követte az eszeveszetten rohanó kis sportkocsit, amelyen Jigger menekült. Már kiértek a külvárosból, kint jártak az országúton s az esős, viharos, sötét éjszakában a halált jelenthette ez a félelmetes száguldás úgy az üldözöttre, mint az üldözőre.

Jigger összeszorított fogakkal hajtott keresztül egy könnyű sorompón, mely összetörve maradt utána. Sívítva hangzott fel a rohanó gőzös hangja, amint sikító fűtyüléssel elrobogott a síneken s elzárta az üldöző detektívek útját.

Mire újra szabad lett a pálya, már nem lehetett látni semmit sem a sportkocsiból. De azért a detektívek autója csak rohant előre a sötétben. De az üldözött autó már eltűnt.

Jigger fellélegzett, mikor érezte, hogy üldözői elmaradtak.

— Hát mégse — morogta magában, — mégse visztek vissza a székre!... A jóslatra gondolt, arra, hogy villanyáram fogja kioltani az életét. Ez volt az egyetlen, amitől félt, ami megborzonegatta. Hát nem, ez a jóslat nem fog beteljesedni. Könnyű segíteni rajta, hogy ne válhassék valóra. Most is ott van a kezében a revolver és ha elfognák, akkor az utolsó golyókat önmagába röpíti. De nem engedi magát a székre ültetni!...

Hirtelen nagyot rándult kezében a kormánykerék, a könnyű sportkocsi felugrott a levegőbe, aztán visszazuhan, és összetörve esett a töltésre...

Jigger kiugrott a kocsiból. Egy pillantást vetett az összetört kerekre, aztán futott tovább. A töltés mellett rohant a sötétben, az esőben, melyet arcába csapdosott a zúgó szél. De ő most nem érzett semmit, csak azt érezte, hogy meg kell menekülnie...

Hirtelen hangokat hallott. Úgy látszik, a detektívek megtalálták az útszélen az összetört sportkocsit és most futva követik.

Jigger felszaladt a töltésre, hogy irányt változtatva eltűnjék a másik oldalon.

De megbotlott, elterült a sín mellett és a keze hozzáért valamihez. A feje fölött kifeszített ma-

gasfeszültségű villanyáram egyik drótja volt, melyet a szélvihar leszakított.

Jigger kezében ott volt a revolver, amellyel az utolsó pillanatban agyon akarta lőni magát. De ahogy a revolver csöve hozzáért a dróthoz, láng csapott fel és Jigger nem tudta többé elereszteni.

A revolvercső tökéletes áramvezetőnek bizonyult. Mikor a detektívek ráakadtak Jigger holttestére, már egészen el volt szenesedve.

VÉGE.

Legközelebbi regényünk címe:

Sok baj van a férfiakkal!

De még mennyi baj! Évike, a regény bájos kis hősnője valóságos csatatervet kénytelen kidolgozni, amíg végül is egy diplomatát megszegyenítő ravaszsággal eljut az anyakönyvi hivatalba. De az odáig vezető út csupa elragadó humor, izgalmas fordulatokban gazdag történet, a mai fiúk és lányok életének pompás rajza. Írója

FORRÓ, PÁL

legsikeresebb és legőrlésebb tollú íróink egyike, aki ezúttal is egy kis remekművel fogja megörvendeztetni olvasóinkat.

61

473. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

VÍZSZINTES:

1. Metternichnek tulajdonított
cseppet sem demokratikusi
mondás
10. Részvénytársaság
11. Görög múzsa
12. Lékáros
13. Mérsékelt
14. Együtt jár az őszi esővel
15. Középiskolai tantárgy
16. Száj, latinul
17. Kis vidéki helyen
18. Egyforma betűk
19. Nemzeti cégér
20. Sütőmester
21. A k's folyó
23. Jómagad
24. Pálca
25. Ló színe
27. E nap
29. Nem beszámítható
30. Énekhang
31. Tisztogat
32. Sir
33. Halász-eszköz
34. 1500
35. Szeglet
36. Szomszédállam valutája
37. Szétnegy
39. Csendes
40. Keleti női név
41. Hazárd kártyajáték

FÜGGŐLEGES:

1. Közmondás
2. Porrátoros
3. Gyümölcs
4. Tisztít
5. BN
6. Hőmérőjéről híres francia
fizikus
7. Orosz, török, perzsa hossz-
mérték
8. Török kényúr
9. Baranya megyei helység
13. A testben lakozik
15. Tőkehozam
17. Orrforma
18. Egzisztencia
19. Kocsifajta angol neve
22. Fűg
25. Patkány
26. Kellemesen
28. Arab név
29. Délafrikai nép
31. Nem úrias
33. Német város, egyeteme van
34. Hőmérséklet
35. Nemes szer
36. Lakásbérlet
38. Látni, angolul
39. Magyarul: udvar
41. Pleno titulo. rövid.
42. Mint a 32. vízsz.

472. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Éljen hát a hőszász magzatja. 10. Reuma. 11. Hamis. 12. Din. 13. PS. 15. Terv. 16. El. 17. Mozi. 19. Madelung. 21. Az. 22. Eseng. 23. A lé. 24. Sb. 26. Fod. 27. Agár. 28. Vác. 30. Nis. 32. Gim. 33. Adél. 34. Kor. 36. Ra. 37. Göl. 38. Káros. 40. Yg. 41. Kilakoz. 44. Kaka. 48. Ka. 46. Cser. 49. Só. 50. Okt. 51. S'kit. 53. Zörej.

Függőleges: 1. Érdemes vagy a cserkoszorúra. 2. Leila. 3. Jun. 4. Ém. 5. Napoleon. 6. AH. 7. Tal. 8. Ámen. 9. Hír. 14. Szundikálás. 17. Mese. 18. Ing. 20. Te. 21. Aláír. 23. Agg. 25. Bádög. 29. Cél. 31. Sorakozó. 35. Róka. 38. Kik. 39. Sk. 42. Okker. 43. Bekk. 47. Sir. 48. Rio. 50. Oru. 52. TS. 54. Ör.

473. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

1	2	3	4	5		6	7	8	9	↓
10					■	11				
12				■	13					
14			■	15					■	
16		■	17					■	18	
	■	19					■	20		
21						■	22	■	23	
	■	24			■	25		26	■	
27	28	■		■	29					
30			■	31					7	
32		■	33					■	34	
	■	35						■	36	
37	38					■	39			
40					■	41				42
└→										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozs-vári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csündes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy, Sztrókay Kálmán, Gergely Márta, Villant Rezső, Tabi László, Pálóczi Horváth György.

Az utolsó 20 szám a következő:

454. FORRÓ PÁL: Az elrabolt öreaszé.
455. REJTŐ JENŐ: Minden jó ha vége van.
456. ÁKOS MIKLÓS: Kifogástalan uriember.
457. BÜKY GYÖRGY: A tökéletes bosszú.
458. TABI LÁSZLÓ: A bakony bikája.
459. LELESZY BÉLA: Mégér egy milliót?
460. GÖRÖG LÁSZLÓ: Jelige: „Megismerkedés kizárva”
461. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A reklámvendég
462. GOSZTONYI ADÁM: Kis kávé habbal
463. ÁKOS MIKLÓS: Holnap megőszülök
464. NAGY KÁROLY: A züllött világ bajnok
465. NÓGRÁDI BÉLA: A sárga Jack
466. GÖRÖG LÁSZLÓ: A helytartó drámája.
467. LELESZY BÉLA: Párbaj a víz alatt
468. ÁKOS MIKLÓS: A huszadik menvasszony.
469. JUHÁSZ LAJOS: Végzetes szomszédság.
470. CSÜNDES GEZA: A mult felbukkan
471. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Éjjel tiztől háromig.
472. GERGELY MÁRTA: Igazi jó reklám
473. GOSZTONYI ADÁM: A tigris kiszabadul.

